

SF PRIČA

**Aster
Fajerbol**

**Sam
sebi
svemirski
brod**

Pojavile su se nad obližnjom uzvisinom i brzo se približavale.

Leo je imao već tri susreta sa žutim lopticama. Dobro je znao šta ga očekuje ako ga neka od njih dodirne: užasno pražnjenje, slično električnom, koje se od mesta udara prenosi kroz čitavo telo — a podseća na prolazak oštarih noževa kroz ljudsko tkivo.

A ono najgore u svemu bila je mogućnost da se nakon žutih pojave zelene loptice.

Trčao je gotovo brže nego što je mogao; uneo je sebe u to bežanje i mislio jedino o lopticama koje su lebdele iza njega i pokušavale da ga stignu. Do reke je bilo oko dva kilometara; u njoj je ležao spas. Ali trebalo je izdržati ta dva kilometara besomučne trke i ni za trenutak ne smanjiti brzinu. Jer loptice svoju neće smanjiti: začas će mu se naći za leđima, a onda će početi košmar...

Učini mu se da mu na leđima postaje toplije. Za trenutak tog osećanja nestade, a onda se ponovo pojavi. Leo gotovo izbe-

zumljeno ubrza trk. Jedna loptica mu je bila za leđima i samo što ga nije dodirnula. Osećao je da temperatura raste. Zatim je to prešlo u lagano podrhtavanje. Onda ga loptica dodirnu...

Učinilo mu se kao da ga je neko udario sa svih strana istovremeno, kao da ga je neko priključio na izvor visokog napona. Ali čak je i tada trčao: nosila ga je očajnička želja da pobedi, da što pre stigne do reke.

Bol se izgubi. Znao je da je loptica sada ostala iza njega. Tako je uvek bilo: kad bi udarila, gubila je energiju, gubila brzinu, gubila trku.

Ali za leđima mu je bilo još loptica. A, naravno, postojala je i mogućnost da se pojave zelene...

Onda je opet osetio toplotu za leđima, zatim bolni udar. Trčao je uporno, izgubljen; trčao je nošen željom da opstane, da pobegne, da se spase.

Na Zel su se spustili pre dva dana. Planeta je pripadala sistemu Vege, u sazvežđu Lire: nešto manja od Zemlje ali teža, s većom gravitacijom — topla, bogata čudnim rastinjem, ali siromašna faunom. Da... i bogata lopticama.

Jedinu životinju videli su istovremeno kad i loptice. Bilo je to pola časa nakon spuštanja. Dok su prelazili malu dolinu, da bi izbili na jedno od kamenitih brda i odatle osmotrili okolinu, iznenada su začuli očajničke, bolne krike napadnute životinje. Potrčali su u pravcu iz kojeg su krici dopirali. Kad su se popeli na brdo odmah su ugledali životinju. Ličila je na ogromnu, ali veoma brzu kornjaču. Bila je opkoljena čitavim jatom žutih loptica i pokušavala je da im pobjegne.

Nije uspjela. U jednom trenutku, na nju su se spustile sve loptice. Ona se u očajničkoj borbi prevrnula na leđa, zamlatarala nekoliko puta sa svojih šest nogu, a zatim se smirila. Njena bakarna crvena boja prešla je u izrazito žutu. Bila je očigledno mrtva. Onda su se loptice mirno podigle u vazduh i lebdeći uputile preko obližnjih brda.

Samo pola časa kasnije loptice su napale petoricu istraživača.

Bili su blizu jedne brze, bistre reke. Gotovo istovremeno su ugledali loptice. Bile su samo dve: potpuno okrugle, prečnika od oko deset santimetara. Vazduh oko njih svetleo je žutom bojom. Letele su pravo prema istraživačima. Ovi su, znajući šta se desilo s »kornjačom«, potrčali u suprotnom pravcu.

Izgleda da nisu dovoljno brzo trčali.

Ted se nalazio iza Lea. Kad se začuo njegov krik, Leo se u trku okrenuo. Video je Teda kako pada licem prema tlu. Na leđima mu se nalazila žuta loptica. Zatim se brzo odvojila i nestala iza visoke stene. Druga loptica se sve više približavala Kolu. Stigla ga je brzo i pustom dolinom opet je odjeknuo krik bola... Leo je zadržao. Trenutak kasnije loptica se odvojila od leđa Kola, koji je ležao sa licem u prašini. Nestala je u istom pravcu u kojem se uputila prva.

Ted i Kol su se brzo povratili. Ispričali su da su pre dodira loptica osetili neku toplotu na leđima. Zatim je to prešlo u podrhtavanje, a onda je došlo do udara, koji ih je paralisao. Na leđima su imali žute mrlje, koje su nestale tek predveče.

Sutradan je došlo do glavnog napada.

Bili su na obali jedne reke, oko pedeset

kilometara daleko od broda. Vršili su analizu vode i peščane obale. Suviše zaokupljeni poslom, nisu ni primetili približavanje loptica. Leo je stajao u plićaku. Preznjavao se u pregrejanom skanfanderu i razmišljao o tome kako će za nekoliko dana krenuti kući, na Zemlju. Kad se u jednom trenutku okrenuo prema ostalima, koji su stajali na obali, odjednom je primetio čitavo jato žutih loptica. Bešumno su im dolazile s boka. Većina je letela prema Leu. Bilo je kasno da beži; pale su po njemu. Užasni drhtavi grč ga je čitavog obuhvatio i bacio u plićak.

Osvestio se tek posle dva sata. Ted je ležao na obali. Citava desna strana njegovog skafandera bila je zelena. Pod providnom kacigom naziralo se lice, takođe zelene boje.

Bio je mrtav.

Za desetak minuta Leo je našao i ostalu trojicu. Videlo se da su bežali, ali spas nisu našli. Bili su zeleni — i mrtvi.

Leo je sada bio potpuno sam.

Nije bilo teško zaključiti kako su nastradala četvorica njegovih drugova: bežali su od žutih loptica, a onda bili pogodeni. Ali smrt nije nastupila od udara žutih loptica. Dve činjenice su govorile tome u prilog: prvo — Lea je pogodilo najviše takvih loptica, a ipak je ostao živ; drugo — na leševima su se nalazile zelene, a ne žute mrlje. Leo je zaključio da su se nakon dolaska žutih pojavile zelene loptice. Bile su verovatno neuporedivo opasnije, užasnije, bolnije od žutih, istraživačima su donele smrt.

Do broda je morao da ide pešice. Anti-gravitaciono vozilo kojim su stigli do reke ostalo je tamo — tiho i nepokretno; on nije znao da ga vozi. Računao je da će do sutra ujutro stići do broda. Tih pedesetak kilometara trebalo je da prevale brzo, ali i oprežno — jer morao je da izbegne susret s lopticama. Uzleteće odmah iz tog pakla, nazad na Zemlju, u spas. Morao je da obavesti ljude o smrtnoj opasnosti koja ih čeka na Zelu.

Po njegovom računu, bilo je ostalo još oko deset kilometara do broda. Bio je već svanuo novi dan. On je uporno, mada sporo, napredovao — prateći jedva primetne tragove koje je njihovim vozilom prethodnog dana ostavilo na peščanom tlu.

Onda su se žute loptice ponovo pojavile. On je odmah potrčao nazad, prema reci pored koje je prošao pre pola sata. Verovao je da ga u vodi loptice neće dugo napadati, jer su ga juče napustile čim je pao plićak.

Dok je jurio razmišljao je o lopticama. Činilo mu se najverovatnijim da su to nekakva elektromagnetna polja koncentrisana u loptice, veoma snažna i verovatno svesna svoje okoline, onog što se oko njih dešava.

Tada je odjednom našao odgovor na pitanje koje ga je proganjalo svo ovo vreme: Kako su loptice uvek otkrivale prisustvo ljudi? Ako su one neka vrsta elektromagnetnog polja, onda su verovatno mogle da »osete« misli čoveka. Da, tako su opet pronašle Lea i sada jurile za njim: one su znale da je on tu.

Misli! Misli! Učini mu se da je to veoma važno i da tu leži mogućnost da se spasi.

Okrenuo se u trku i pogledao iza sebe. Pratilo ga je čitavo tuce žutih loptica. Zbog onog što je sledećeg trenutka ugledao sledio se od užasa. Pedesetak metara iza žutih lebdela je jedna zelena loptica. Bila je veća od žutih, a — znao je to dobro — i neuporedivo opasnija. Ona je nosila smrt.

Elektromagnetna polja! Misli! Tu negde ležala je mogućnost da se spase, da preživi ovaj pakao. Ali, šta je trebalo da uradi?

Zamislio je da na tlu leži ogromna mreža vezana za vod visokog napona i da je vazduh nabijen elektricitetom. Kad se okrenuo video je da ga loptice i dalje prate.

Zatim je mislio o veoma jakoj svetlosti koja obasjava njega i loptice — ali ništa se nije desilo; zatim o eksploziji nuklearne bombe — opet bez uspeha; zatim o središtu Sunca — daleke zvezde oko koje je kružila njegova rodna, draga, topla i bezbedna planeta Zemlja. Ali nije bilo nikakvih promena.

Loptice su ga i dalje pratile.

Pomislio je zatim na oluju, na ogromne, strašne svetleće munje koje paraju nebo puno oblaka.

Učini mu se da se mirni vazduh zatalesa. Već nakon nekoliko sekundi to se pretvorilo u vetar čije je šibanje osetio na licu. Munje zaparale nebo koje se odjednom naoblačilo. Oluja je brzo jačala: gromovi su se gotovo stapali u neizdrživ tutanj; vetar je urlao... Leo se okrenu.

Nešto se dešavalo s lopticama. Njihova intenzivna žuta svetlost brzo je slabila. Gubile su brzinu. Onda su odjednom nestale. Nisu više postojale, nisu jurile za njim, nisu pretile smrću. Osetio je u sebi neizmernu radost, sreću što je živ, što se spasio.

Ali kad mu se pogled probio kroz pesak koji je vetar nosio nad tlom, opet se užasnua: zelena loptica nije nestala.

Sada mu se približavala još brže. Bila

je nekih dvadesetak metara daleko i svetlela je zastrašujućom zelenom bojom.

Cime je još mogao da se suprostavi loptici? Zamišljao je nekakvu nemoguću oluju, gotovo haos, potop. Činilo mu se da oko njega sve užasnije grmi. Osećao je kako se trese tlo ispod njega. Okolo se rušilo kameenje. Malopre crno, nebo kao da je gorelo neprekidnim munjama. Gromovi su udarali svuda okolo, odvaljujući i razbacujući kamenje.

Ali zelena loptica je dolazila sve bliže.

Onda je počeo očajno da misli na bekstvo. Zamišljao je Zemlju, mirnu planetu punu ljudi, punu sreće, obasjanu toplim sunčevim zracima, bezbednu od zelenih loptica.

Osetio je toplotu na leđima: loptica je bila sasvim blizu. Izbezumljeno je poželeo da leti, da juri brzinom svemirskog broda. Tada je na leđima osetio podrhtavanje: još malo pa će ga loptica udariti.

On očajničkom željom zamisli da je **svemirski brod**. Osećao je kako se ispod njega, iz nekih zamišljenih otvora probija fantastično jak maz usijanih gasova: brod se dizao iz pakla planete Zel.

On je bio taj brod.

Podrhtavao je, osećajući šibanje vazduha oko sebe. Probijao je oblake u grčevitom rastoajnu da se odujori od planete, da ude u bezbednost svemirskog prostranstva — da pobegne od loptice. Ona se za njim dizala uvis, ali je postepeno zaostajala. A on je i dalje bio brod koji je bežao...

Najzad je zelenu lopticu izgubio iz vida. Ostala je negde dole, u olujnom paklu, sprečena da ga udari, osvoji, ubije.

Jurio je dalje, sve brže i brže. Oko njega su promicale zvezde. Bleštali su svetlosni vrtlozi, uvijali se, gubili se daleko pozadi.

On je leteo ka voljenoj Zemlji.

Nedaleko jedne od svemirskih stanica, koja je lagano obilazila Zemlju, blesnuo je tanki zrak. Nešto je doletelo iz svemira i zabilo se u vazdušni omotač planete. Za trenutak je zaslalo visoko u atmosferi, a onda se rasprskalo i izgorelo u malom vatrometu.

Kad su malo kasnije u stanici pregledali traku koja je beležila pojave koje se dešavaju u blizini planete, bili su zapanjeni onim što su otkrili.

Ono što je izgorelo udarivši ogromnom brzinom u atmosferu Zemlje bilo je telo nekog kosmonauta, ljudsko telo zatvoreno u skafander.